

AZ ELEFÁNTSONTTORONY

Star City, 2123

A sötét lépcsőházban rég kiégtek a halogénlámpák. A lépcsőn botorkáló lány nem látta a megszokott, lehangoló képet: a vaskorlátot, a hámló falakat, a mocskos, töredezett műanyag csempét. Valamelyik földszinti házból üvöltések, sikolyok és szitkok szűrődtek, a lakók veszekedtek, talán verekedtek egymással.

Melanie gyorsan beütötte az ajtót nyitó számkódot, a zár halk zümmögéssel kinyílt. Meleg, párás este volt, a délután során egy rövid zápor vonult el a város felett, s a rozszant úttest kátyúiban még ott csillogtak a víztócsák. Alig hunyorgott egy-egy lámpa, ami – a környéket dúló vandálok ellenére – valami módon épen maradt; a gyér fény megvilágította a kövezeten heverő, rozsdás fémhulladékot s a házak sivár, ropogó betonkockáit. Az alsóbb szinteken vastag, gyalulatlan deszkákkal szögezték be az ablakokat, az erkélyeket sűrű vasrács védte. Valamelyik bezúzott pinceablakból vizeletszag szállongott.

Az egyik közeli toronyház ajtaján néhány fiatal fickó lépett ki, a lépcsőházból áradó éles neonfény hátulról világította meg őket. Legtöbbjük tarra borotválta a fejét, de az egyik fiú koponyáját színes, lobogó tincsek ékítették. Valamennyien vasalt bakancsot hordtak és terepszínű katonai nadrágot, s Melanie sejtette, a fekete bőrdzsekik alatt kés lapul, netán láncos bot, ha épp nem automata pisztoly. A lány szorosan a fal mellé húzódott, s elindult a *lighter*-megálló felé.

A jármű zsúfolt volt, mint rendszerint; fáradt, törődött arcú emberek siettek hazafelé a kora estében. Negyedóra múltán Melanie leszállt a lighterről, s az ötsávos út szélén lévő taxiállomáshoz ment. Bepattant az egyik áramvonalas, vízcepp formájú autóba, amit egy üres tekintetű, szürke bőrű droid vezetett. A taxi hangtalanul gördült ki a parkolósávból – nem üzemanyaggal működött, hanem a motor belső terét kitöltő harmonikus rezgések energiája hajtotta. Csendesen suhant tova, s alig pár perc alatt elhagyta a vigasztalan külvárost. Vibráló fényreklámok és égisz szökő, obszidiánból és krómacélból épült felhőkarcok között kanyargott. Végül egy irdatlan üvegpalota előtt állt meg. Melanie fizetett a gépszoftárnak, fűrgén kiugrott a járműből, és energikus léptekkel indult az épület irányába.

A Vörös Gyémánt, ha nem is a legjobb, de mindenesetre a legrégebb szórakozóhely volt a városban, valamikor az ezredfordulón nyílt meg, akkor persze még csupán aprócska bárként. Mára többemeletes óriássá nőtte ki magát: két játékterem, hat mozi (természetesen valamennyi térhatású képekkel és különleges hang- és fényeffektusokkal működött), háromféle kávézó, tucatnyi étterem, egy olvasóhelyiség s nyolc nightclub tartozott hozzá, s persze mindegyik más-más stílust képviselt. A Vörös Gyémánt legfelső, hatodik emeletén állatparkot rendeztek be; a hatalmas térben kakaó- és olajpálmák virultak, citrusfélék, mandulafenyők, páfrányok és orchideák; s a szelíd szar-

vasok, nyulak, hermelinek ott bóklásztak a park látogatói között; néhány terráriumban madárpókok, kaméleonok és teknősök tanyáztak; s – erős acélrács mögött – pumák, leopárdok és jaguárok lépkedtek egykedvűen.

Melanie az egyik éjjeli bárt választotta; a tágas, zsúfolt helyiségben lézerefény szikrázott, elektronikus zene lüktetett, s az alacsony színpadon egy ezüstszőke, bronzbőrű táncosnő vonaglott és vetkőzött.

A lány rendelt egy tequilát a zsirosan fénylő képű pincértől, körülnézett a teremben. A reszketeg fényben a táncoló párok akárha robotként mozogtak volna, s olykor kivált a tömegeből egy-egy arc világos foltja.

Melanie tovább szemlélődött, a pincérekre és az italbár vendégeire siklott a tekintete. Észrevette, hogy egy férfi a pulthoz dőlve figyeli őt. Magas volt, jóképű, sötét haját hátrafésülte a homlokából – s időnként érdeklődő pillantásokat küldött a lány felé. Melanie alig észrevehetően elmosolyodott, s néhányszor még visszalesett a kiszemelt zsákmányra. Jól számított: öt percen belül a férfi odasodródott mellé.

– Táncolunk? – kérdezte nevetős tekintettel. – Danny Ray vagyok.

– Melanie Jones – bólintott a lány, és vonaglani kezdett a zene ütemére. A szintetikus gépzaj már az ereiben dobolt, szívfrekvenciája vészesen megemelkedett, miközben szemügyre vette Dannyt a lézerefényben. Egy pillanat törtrésze alatt felmérte, hogy a fiú bizonytalán kedveli az alkoholt, netán egyéb ajzószereteket is. Szabályos arca feltűnően sápadtnak, megviseltnek tűnt, mintha hosszas betegségen esett volna át; sötét szeme alatt kékes árnyékok húzódtak, s különben jó felépítésű alakja vékony volt, már-már sovány. Fekete inge, nadrágja azonban kifogástalan minőségű, méregdrága szövetből készült, karórája pedig kisebb vagyont érhetett.

A lány közelebb lépett a fiatalemberhez, teste kígyózott. Valami furcsa okból úgy érezte, jó a másik közelében lenni – nem pusztán rokonszenv vagy szexuális vonzalom volt ez, több annál. Egyféle bizsergés, de nem csupán a gerincén futkosott, mint máskor, ha megkívánt valakit, ha más férfiak a mellét, fenekét markolták; ez az érzet kiterjedt az egész testére, akárha beburkolta volna. Leginkább a pezsgőfürdőre hasonlított, de arra sem igazán.

– Egyedül vagy? – kezdte a beszélgetést Danny.

Melanie bólintott.

– Korábban a barátnőimmal jártam ide... aztán ők lekoptak rólam – vállat vont.

– Aha... értem.

Danny átkarolta a táncoló lány derekát, és apró csókot lehelt a nyaka oldalára. Melanie csiklandósan kacagott, s hátraszegte a fejét a folytatáshoz. A fiatalember beleharapott a telt alsóajakba, s a puha szájba mélyesztette a nyelvét.

– Ha kedved van – szólalt meg némi gondolkodás után –, leléphetünk. Ismerek egy jó klubot.

– Hm. – A lány mosolygott. Mindig is szerette a klubokat, de rendszerint még a belépődíjat sem tudta megfizetni. Előretolta kebleit, amik még bizsergettek az iménti érintéstől.

– Elefántcsonttoronynak hívják – folytatta Danny. – Pár barátomé, de mivel beszálltam, néha én is ott lakom. Imádni fogod. Jó hely. Akár most indulhatunk.

Kicsit erőszakos, de kedves, állapította meg Melanie, ahogy a fiatalember belékarolt, és kivezette a bárból. Danny sugárzó, értelmes, sötét szeme, fesztelen modora bizalmat ébresztett benne; máskülönben aligha mert volna egy idegenre bízni magát.

Szinte nap mint nap hallhatott esetekről, amik elriasztották, ezért általában csak két-három találkozás után volt hajlandó kettesben maradni a kiszemelt férfiakkal. Ezúttal viszont teljesen rendjén valónak vélte, hogy egy ismeretlennel tart, akiről egyebet sem tud, mint azt, hogy jól csókol, s a közelsége valami meghatározhatatlan, kellemes fizikai érzetet okoz. Csak meg ne bánjam, gondolta, s kajánul elmosolyodott.

– Fogjak taxit? – érdeklődött, s már kutatott is a táskájában a dió nagyságú hívómechanizmus, a *caller* után.

– Ne fáradj – intette le Danny. – Menjünk az autómmal.

☉Mintegy félóra múltán megérkeztek a háromszintes, masszív épület elé. Melanie gondolatban elismerően biccentett, s akaratlanul is eszébe tolakodott saját másfél szobás, csöppnyi lakása a külvárosi betonkockában.

– Azért gürcölök, hogy *neked* otthonod legyen – motyogta gyakran anyja, aki örökké fáradt volt és zilált, s egész életét egy kopár albérletben töltötte. Vajon mit szólna ehhez a házhoz?

Az Elefántcsonttorony falai bizonyonnan korundból vagy egyéb kemény ásványból épültek. Melanie megfigyelte, hogy a bejárati ajtó vastag páncéllemezekből készült, s három különböző kóddal ellátott biztonsági zár védi, ami még Star Cityben is szokatlannak számított; mások beérték egy, ritkább esetben két kóddal, a beépített elektromos tolózár így is megtette a hatását.

Amikor beléptek, Danny rögvest beütötte a páncélajtó záró számkódokat. A lány óvatosan megérintette az előszobát bevonó kárpitot – kemény, érdes, valószínűleg hőálló materia volt, talán azbeszt. Danny barátai ugyancsak tehetősek, ha megengedhetnek maguknak ilyen költséges – és vélhetően felesleges – biztonsági berendezést.

– Gyere. A nappaliban lesznek – szólalt meg a fiatalember, s otthonosan átkarolta Melanie gömbölyű, csupasz vállát. Félrehajtotta a fejét, szemét résnyire húzta. A lány ezúttal nem simult hozzá, hanem ösztönösen elhúzódott – rendszerint szerette Danny valamennyi gesztusát, de ezt a tekintetet nem szerette. Valahogy riasztónak tartotta, idegenszerűnek, ravasznak.

Átvágtak egy fehér bútorokkal berendezett, ebédlőféle helyiségen, s egy tágas szobába jutottak, amit csupán egy épp üzemelő *sensors* – egyféle komputer, amelynek háromdimenziós képeihez nem csupán hangeffektek, de illat- és tapintásérzetek is társultak – képernyője világított meg.

A készülék előtt egy sötét hajú, sovány lány kuporgott; tőle néhány lépésnyire egy halványszőke nő szendergett egy kanapén, aminek selyemkárpitja fakózárdnak tetszett a tompa fényben. A szoba bal sarkában egy fiatal férfi ücsörgött egy bőrfotelben, arca unottnak tűnt. Ahogy a két újonnan érkező belépett, mindhárman rájuk pillantottak. Fürkésző, tompa tekintetük kellemetlenül hatott a lányra.

– Melanie Jones – mutatta be Danny vigyorogva alkalmi kedvesét, majd a *sensors* előtt görnyedő, vézna hátú nőre bökött. – Ő pedig Carla, a húgom. Diana Wells – intett a szőke felé – és Rob Gillis. Alec még nincs itthon.

Melanie bizonytalanul mosolygott. Eleinte arra gondolt, orgia készül, de úgy vélte, Danny és ez a Rob választhattak volna csinosabb nőket erre a célra. Egyébként sem szenvedett hiányt önbizalomban, de könnyű volt belátnia: a társaságban egyértelműen ő a legcsinosabb nő. A másik kettő sápadt, gyöngye teremtés volt, hajuk fénytelenül csüngött, beesett arcukban álmatag, bágyadt tekintet fénylett. Igaz, maguk a fiúk sem

látszottak túl életerősnek: válluk meggörnyedt, égő szemük alatt árkok sötétlettek. Bizonytalán az egész kis társaság inkább az éjt kedveli, mint a nappalt. Valami kellemetlen gondolat suhant át a lány agyán – *vajon miért ilyen halvány és komor itt mindenki?* –, és eszébe jutott, hogy léteznek bizonyos sátánista és skinhead csoportok, akik nem bánnak kesztyűs kézzel a közük tévedt idegenekkel. Megrezzent. Szerencsére egyik vendéglátója bőrén sem látott tetovált szvasztikát vagy lefordított keresztet – igaz, mindannyian hosszú ruhákat viseltek, mintha fázának. Talán egyszerűen csak lököttek, esetleg punkok vagy drogosok. Legfeljebb majd ügyel, nehogy az ételbe keverjenek valamit.

– Örülök, hogy eljöttél – szólalt meg Carla. Vontatott, vékony hangja volt, illetékes, ösztövére lényéhez.

– Én is – felelte a megszólított, s biccentett. Már ismét érezte a finom bizsergést; bántó sejtelméi elenyésztek, most valahogy ostobaságnak tűnt, hogy egyáltalán ilyenre gondolhatott. Tetszett neki a hely, s valamiért úgy érezte, nem kell közös szeretkezésbe bonyolódnia az itt lakókkal. Előfordult már, hogy több fiúval volt egyszerre, de növel még sohasem, s nem is vágyott efféle aktusra, legkevésbé pedig olyan fakó képű, hideg, abnormálisan sovány lánnyal nem, mint például Diana.

– Holnap majd megmutatjuk a házat – biztatta az iménti nő, Danny testvére. Hátra fordított a sensorsnak, s végre megeresztett valami mosolyfélé.

Danny megfogta Melanie karját, s az ajtó felé terelte a lányt

– Gyere. A szobánk az emeleten van.

Melanie engedelmesen ügetett a nyomában. Az előszobában egy falépcső vezetett az emeletre. Danny és kedvese fölsiettek a csiszolt, fényezett tölgyfából készült lépcsőfokokon, s egy kisebb folyosóra értek, amelyből öt ajtó nyílt.

– Jobbra a második az enyém – magyarázta a fiatalember, benyitott, és megérintette a halogénlámpa kapcsolóját.

Melanie önkéntelenül is felsóhajtott, ahogy a helyiség fénybe borult. A fal itt is krémszín-fehér volt, a szőnyeg rozsdavörös, az ablak alatt egy intarziás asztalka állt. A legfeltűnőbb bútordarabot, egy irtatlan kétszemélyes ágyat a szoba közepén helyezték el.

– Hogy tetszik? – érdeklődött Danny, hangjából összetéveszthetetlen önelégültség csendült ki. Mint általában a gazdagabb férfiak, ő is büszke volt pazarló, költséges életmódjára, luxustárgyaira.

– Nagyon – válaszolta a lány őszintén.

Danny cirógatni kezdte a fényes, barna fürtöket, aztán a dús hajsátor alá nyúlt, s erős, hideg ujjai Melanie nyakszirtjét masszírozták. A fiatal nő hátrahajtotta a fejét, átadta magát az érintésnek – ismét azt a kellemes borzongást érezte, amit korábban is, s ami úgy különbözött a máskor érzett szexuális izgalomtól. Danny keze már a vékony tangában járt, ajkai a vörös mellbimbókat becézték. Melanie ruhái egyenként a földre hullottak, egyre sebesebb ütemben. A lány már a széles ágyon hevert, csupán bugyija takarta meztelenségét. Danny fölétérdelt, egy pillanatig még gyönyörködve nézte a selymes, barna bőrt, a telt melleket, az izmos, erős, karcsú vonalakat; aztán megmarkolta a kerek csípőt, félrehúzta a tanga keskeny pántját, és behatolt.

☉ Másnap Melanie kábultan, leverten ébredt, mint rendszerint, ha túl sokáig maradt fenn éjjel. Megfordult, s elvigyorodott – Danny ott aludt mellette, arca fehéren derengett a tompa fényben. A hálószoba széles ablakait gondosan elfüggönyözték, alig szö-

kött be egy-egy tolakodó fénysugár, de az egyik szekrény polcán egy digitális óra számlapja világitott. A lány ránézett. Már délután volt, fél négy.

Melanie felült az ágyon. Még mindig kimerültnek, gyengének érezte magát, de kidörzsölte az álmat a szeméből, és talpra kecmergett. Megkereste szétdobált ruháit, egy szűk, sötét szoknyát és egy ujjatlan felsőt, s felöltözött, majd kilopózott a szobából – halkan mozgott, nehogy felébressze Dannyt. Leóvakodott a lépcsőn, meztelen talpának jólesett a polírozott fa langyos érintése.

Nem ő volt azonban az egyetlen a házban, aki már felébredt: az ebédlőben Diana ücsörgött az egyik széken, s a tányérja fölé hajolva rágcsált valamit. Szőke haja az arcába hullt, ahogy hátravetette a fejét, és felnézett.

Melanie elmosolyodott.

– Jó reggelt. Látom, te is korán ébredsz – kezdte, de elcsuklott a hangja, amint észrevette, mit eszik a másik. Diana egy jókora darab nyers májat szagatott a fogai-val; a szíjas, vörösesbarna, nedvesen fénylő hús recsegve engedett a harapásainak. Méretéből ítélve a máj nem csirkéhez vagy kacsához, hanem legalábbis borjúhoz tar-tozhatott valaha.

A barna lány utálkozva nyelt egyet, de nem szólt semmit. Körülnézett a hófehér műanyagból készült polcokon, s egy sűrű, narancsszínű folyadékkal telt poháron álla-podott meg a tekintete.

– Mi ez? – kérdezte némiképp felderülve, és közelebb lépett, hogy szemügyre vegye a poharat. – Narancslé?

– Tojássárgája – közölte nyugodtan Diana, miközben tovább tépte-mardosta kör-meivel s éles fogai-val a nyúlós, ragacsos marhamáját. – Jót tesz a közérzetnek.

Melanie gyorsan elhúzódott a polc mellől.

Carla lépett be az ebédlőbe. Melanie hálásan nézett rá, örült, hogy nem kell to-vább társalognia Dianával. Észrevette, az érkező lánynak épp olyan barna szeme és dús, sötét haja van, mint a bátyjának, csak hogy az ő hosszú fürtjei a derekát verdesték, míg Danny sima szálú tincsei csak vállig értek. Carla arca betegesen haloványnak, már-már sárgásnak tetszett a nappali fényben – az Elefántcsonttorony lakóin félreis-merhetetlen nyomot hagyott az egészségtelen életmód, a sok átvirrasztott-átmulatott éjszaka, az alkohol és talán a kábítószer is.

– Még nem láttad a házat, ugye? – érdeklődött Danny húga.

Melanie megrázta a fejét.

– Csak pár termet a földszinten, meg Danny szobáját.

– Szóval... a földszintet már ismered... itt az ebédlő, konyha, két fürdőszoba, a nappali – sorolta Carla, s hirtelen az arcához kapott. – Bocsáss meg, vérzik az orrom. Rögtön jövök – mondta, s távozott, alighanem a legközelebbi fürdőszoba felé. Melanie észrevette, hogy az arcára szorított kezén kicsi vérpatak élénkvörös csíkja csordul le.

Kelletlenül fordult vissza Dianához – Carlát jóval rokonszenvesebbnek találta, mint a szőke lányt, s nem szívelte a gondolatot, hogy egyedül kell maradnia vele. Amaz épp a máj utolsó falatjait gyömöszölte a szájába, állkapcsa serényen darálta a szívós cafatokat.

Újfent belépett valaki a helyiségbe; ezúttal a ház bejárata felől. Oly halkan érke-zett, hogy Melanie csupán akkor vette észre, amikor már ott állt az asztal előtt. Kö-zéptermetű, húszas éveit elején járó fiatalember volt, rövidre nyírt hajjal, fákószürke szempárral. Ő is sápadtnak tűnt, de tekintetében nem látszott fáradtság, noha nyilván

ében töltötte az éjt. Melanie még nem látta őt, de homályosan emlékezett, Danny említette, hogy van még egy tagja a zártkörű klubnak, aki az elmúlt estén nem tartózkodott a házban. Alex? Alfred?

– Alec Travis vagyok – mondta a fiatalember, s kezét nyújtott. Ujjai hidegek voltak, s kissé nyirkos tapintásúak. – Te pedig Danny legújabb áldozata, ha nem tévedek – szögezte le komolyan.

Carla visszatért az étkezőbe; orrára habfehér, steril szövetet tapasztott. Ha kissé megemelte a kezét, a körötte állók láthatták, hogy a csaknem áttetsző anyagon vérvirágok nyílnak.

– Már jobb – jelentette a lány, de hangja kásás volt, mintha alaposan megfázott volna, vagy mintha csak az imént emelte volna ki a fejét egy lavórnyi víz alól. – Hol is tartottam...? Igen, a ház. Az első szinten vannak a hálószobák, mindenkinek egy-egy... A második emeleten pedig néhány szalon, meg egy biztonsági helyiség... amolyan pánikszoba.

– Szexuális segédeszközök vannak benne! – szúrta közbe vidáman Alec, szemében apró, mohó szikra villant. – Kötelek, kések, ilyesmi.

Melanie halványan elmosolyodott, pusztán udvariasságból, nem tetszett neki a férfi hanghordozása. A másik két nőre pillantott. Diana közönyös maradt, épp a tojás-sárgáját szűrte ki a poharából. Carla barna szeme rosszállást tükrözött.

– Alec viccel – csattant fel türelmetlenül a lány. – Imádja a bárgyú tréfákat. – Szája gúnyos mosolyra kunkorodott, de a tekintete komoly maradt.

A halványszürke szemű férfi könnyedén vállat vont, s egy karcsú üvegcsét emelt le az egyik polcra. Némi sárgásan csillogó port szórt egy csészébe, vizet töltött hozzá, és felhajtotta.

– Gyógyszer – magyarázta Melanie-nak. – Vértékény vagyok.

– Ó. – Tehát mégis drogozik, állapította meg magában a lány. És bizony a társai is.

Gondolatban vállat vont. Megkönnyebbült, hogy csak erről van szó – amilyen furák voltak a klubtagok, rosszabbra számított. Azzal pedig vajmi keveset törődött, hogy ismerősei alkoholra, luxusprostituáltakra vagy drogokra szórják-e el a pénzüket. Jól tudta, felesleges bármit szólania: a szenvedélyének élő ember meg sem hallaná, amit mond. Egy pillanatra eszébe jutott régi kedves barátnője, Judy, akit annak idején – tizenöt esztendősek voltak mindketten – kétségbeesve próbált lebeszélni a *déja vu* nevű szintetikus szerről; persze nem járt sikerrel, pedig még sírt is. Elűzte a hívatlan emléket. Elvégre a vendéglátói nem kínálták meg a gyógyszereikkel, s egyáltalán nem tettek semmi gyanúsat, mint eleinte várta volna: nem próbálták bevonni különféle szertartásokba, amik során kakasvért isznak, keleti vallások halottaskönyveit bújják és arámi nyelven írt igéket mormolnak; nem akarták telebeszélni a fejét bizarr eszmékkel, világvége-jóslatokkal, fajelmélettel.

Vagy csupán elővigyázatosak. Végül is csak egy napja ismernek.

Melanie még a szeretkezés után is hiába faggatta Dannyt az életéről, érdeklődéséről, kitérő válaszokat kapott. A többiek sem voltak közlékenyek; udvariasan bántak a lánnyal, de nem beszéltek magukról. Őrizték a titkaikat.

Danny baktatott be; ásítózva dőlt az egyik szék támlájához, arca még a megszo-
kottnál is fakóbbnak tűnt.

– Melanie... már felkeltél?

– Igen. Készülődöm.

Carla felkapta a fejét.

– Hová?

– Haza, természetesen – felelte a lány. Nem várom meg, hogy kidobjatok, tette hozzá gondolatban. S ráadásul valami belső, titkos sejtés szintén azt súgta, ne várjon, jobb, ha minél hamarabb odébbáll.

– Ugyan. Maradj még – kérte Danny behízelt hangon, ám a szeme késpengényire szűkült; ettől a tekintettől Melanie már az első este óta idegenkedett.

Furcsa módon azonban ismét érezni vélte a kellemes zsibbadást, s mivel ezúttal a lábai is elgyöngültek, leült. Már egyáltalán nem akart távozni. Hiszen mindenki barátságosan bánik vele, s oly kényelmes, oly pazar ez a hely. *És ráadásul nem kell érte sok szexet adni*, gondolta cinikusan. Eszébe villant egy újabb kép: egy ízben megismerkedett két fiatalemberrel, akik elvitték egy elegáns szállóba, de – mintegy ellenszolgáltatásként – egész éjjel nem másztak le róla; végkimerülésig szeretkeznie kellett velük. Danny azonban határozottan figyelmes és jó partnernek bizonyult, s nem voltak bizarr vagy túlzó igényei.

– Ugye nem hagysz itt minket máris? – szólalt meg Carla. – Olyan jól szórakoznánk. *Ez az. Szórakozás.*

Melanie keresztbe vetette egymáson a bokáit.

– Ma este is elmennék valahová. Velem tartasz? – kérdezte Dannytól.

Amaz kedvetlenül rázta a fejét.

– Maradjunk itthon. Hullafáradt vagyok.

Pár órával utóbb azonban már nyoma sem látszott rajta a fáradságnak: olyan hévvel szeretkezett a lánnyal, ami a két korábbi fiatalembert is megszegényítette.

☉ Másnap reggel Melanie korán ébredt. Azt hitte, éjjeli álmából riadt fel, de a függönyrezen betüremkedő fénypáncsok és a digitális óra világító számai meggyőzték, hogy már elérkezett a reggel. Fél hat múlt öt perccel.

Danny mélyen, mozdulatlanul aludt; bizonyára a drogok hatására. A lány figyelmét nem kerülte el, hogy este, mielőtt még ágyba bújtak volna, a férfi vízben oldódó, különleges összetételű port vett be, épp úgy, mint délután Alec; csak épp ez a szer nem sárgás színű volt, hanem kékesfehér. Danny gyöngeséggel, fejfájással magyarázta, hogy gyógyszert kell szednie – valamennyi drogos ilyesmikkel ámitja a környezetét, amennyiben nem hajlandó beismerni, hogy narkotikumokkal él. Melanie nem tudta, mi az, amit Danny beadott magának, csupán remélhette, hogy nem déja vu. Felderengett benne a halott Judy arca, viaszszerű, merev, csonttá-bőrré aszott teste, amikor megtalálta egyik kedvelt helyükön, egy ismerős toronyház poros pincéjében.

Hirtelen felötlött benne valami.

Lassan, nagyon lassan ült fel az ágyon, s kicsusszant a vékony takaró alól. Ezúttal nem keresgélte a ruháit, mindössze egy bugyit kapott magára, s Danny levetett ingét. Az utóbbi épp illett rá – ruganyos, telt, gömbölyded teste kitöltötte a vékony alkatú fiú ruhadarabját –, csupán melltájékon bizonyult kissé szűknek.

Melanie kisurrant a szobából – Danny mélyeket sóhajtott álmában –, de ezúttal nem az ebédlő felé sietett, hanem fölment a lépcsőn a második emeletre.

Valahol a házban megreccsent a padló. A lány megperdült.

Senki sem volt mögötte. Fellélegzett. Szíve a torkában dobogott. Nem tudta volna okát adni, miért, de aligha örült volna, ha valaki észreveszi, hová tart titkon.

Folytatta útját. A lépcső tetején tágas előszoba volt, mint az első szinten; négy ajtó nyílt belőle. A lány rögvest megtalálta, amit keresett: a pánikszobaként emlegetett helyiség ajtaja acéllemezekből készült, akárcsak a ház bejárata. Melanie megnyomta a nyitógombot. Amaz engedett, noha ezt is számkódok védték – a lakók bizonyára elfelejtették lezárni. A lány belépett.

☉ Alec igazat mondott, ez volt az első gondolata. Mégis szexszoba.

A terem közepén ezüstösen csillogó, keskeny, magas ágy állt, ami leginkább egy régimódi műtőasztalhoz hasonlított, elején és végén vastag, erős szövetből gyártott szíjak tekeregtek.

Bizonyára ezzel rögzítik a kezeket, lábakat szeretkezés során.

Vagy egyéb művelet közben.

Az ágy mellett egy fehér műanyaggal párnázott asztalon különféle rendeltetésű eszközök sorakoztak. Fémes, makulátlan, tükörsima felületükből ítélve rozsdamentes acéلبól készültek. Szadista játékok kiegészítői, vélte Melanie, s remélte, nem következik még rosszabb is.

A fal mellett irdatlan szekrények voltak.

Ebben tarthatják a drogokat, gondolta a lány, és kihúzott egy fiókot. Pirulák, kapszulák, kicsiny fémdobozokba rejtve. Kinyitott egy másik rekeszt. Apró üvegsékben áttetsző folyadékok; műanyag tasakokban fehér porok.

Déja vu, mondta magában Melanie, és sötét mosoly jelent meg az arcán. Tenyere izzadt. Csak nehogy felébredjen valaki, reménykedett. Persze nem tartott attól, hogy bármi különös történhet vele – akkor még nem –, de nem akarta, hogy rajtakapják, amint egy idegen, pazarul berendezett házban matat egy kábítószerrel teli szekrényben.

A terem két ablaka golyóálló üvegből lehetett; s közöttük egy kis asztalon egy sensors állt. Olyasféle volt, mint a nappaliban található gép, csakhogy bizonynal sokkal értékesebb, mint amaz: klaviatúráján annyi gomb és kapcsoló akadt, mint egy kisebb úrhajó kommunikációs kapcsolótábláján, s képernyője nem speciálisan előállított műanyagból, hanem titánitból készült.

Melanie bekapcsolta a készüléket, de a zöldes képernyő nem jelenített meg háromdimenziós, térhatású képet, ahogy a lány várta volna, hanem furcsán egysíkú maradt. Melanie hamar rájött, miért: egy réges-régi olajfestményt látott maga előtt, ami még az elmúlt évezred közepéről származhatott. Egy magas homlokú, keskeny arcú nőt ábrázolt, aki aranyhímzéses, vörös bársonyruhát viselt, barna haját ékköves pánt szorította hátra. Ahogy a lány megérintette a képernyőt, érezte a vászon érdességét. Néhány szó villant fel a festmény alatt, a nő neve. *Báthory Erzsébet*. Idegen hangzású név volt, talán szlovák vagy bolgár. Melanie nem sejtette, ki lehetett a furcsa nevű asszony, de nem is érdekelte különösen.

Újfent megnyomott egy gombot. Hosszas felsorolás jelent meg a titánit felületen, különféle könyvek címei. A lány ismét leütött egy billentyűt, s megjelenítette az egyik művet, ami, mint kiderült, egy részletes orvosi beszámoló volt. A többi cím alatt is hasonló írásokat talált, az emberi szervezettel foglalkozó cikkeket, adatokat, tanulmányokat. Máskor untatta volna az efféle száraz olvasmány, most azonban rossz érzéssel töltötte el. Ugyan miért foglalkoznak ilyesmivel az Elefántcsonttorony lakói? Betegek volnának? Melanie összerázkódott, ahogy arra gondolt, hogy talán fertőző kór emészti őket.

Egy hosszú percig leborult az asztalkára, amin a sensors állt, s két karjára hajtotta fejét.

Mi lehet a bajuk? Leukémia? Rák? AIDS? Az utóbbira gondolni sem mert, hiszen több ízben is lefeküdt Dannyvel. Óvszert természetesen nem használtak, mivel – hála az otthoni adagolásra kiválóan alkalmas gesztagén-injekcióknak – nem kellett attól félniük, hogy Melanie teherbe eshet.

A lány főlegyesedett, s elszántan böngészte tovább a címeket. Akadtak közöttük történelmi tárgyú munkák is – az egyik kurta cikkből kiderült, ki volt Báthory Erzsébet: mintegy félezer esztendővel korábban élt Kelet-Európában, Magyarországon, s neve leginkább azért maradt fenn, mert élete utolsó éveiben perbe fogták, amiért néhány cselédjét megkínozta és megölte.

Miért kell egy ilyen nő portréját a sensors memóriájában őrizni?

Melanie tovább haladt, s egypár misztikus témájú műre bukkant. Lee Mordsen: Pszi-jelenségek. Maria Goodman: Parapszichológia a harmadik évezredben. Dr. Armand Brown: Korunk vámpírjai.

Az utolsó cím szöveget ütött a lány fejébe.

Még egyszer átnézte az orvosi értekezéseket. A legtöbbjük a vészes vérszegénység és a fehérvérűség tárgykörét taglalta. A lány némiképp megnyugodott, hiszen nem ragályos betegségekről volt szó. Testében mégis föl-le kúszott valami hideg, nyálkás sejtelen, s azt súgta, valami nagyon nincs rendjén.

Újabb gombnyomás. A titanit képernyő sötét háttére előtt sárgán világító betűk jelentek meg. A kellemetlen, motoszkáló érzés most erősebb volt, mint valaha. Melanie rájött, mit lát: egy orvosi jelentést.

Páciens: Daniel Graham Ray

Születés időpontja: 2101. szeptember. 20.

Diagnózis: A betegség ismeretlen. A vöröscsontvelőben rendkívül kevés vörösvértest termelődik; ezért a hemoglobin-állomány jóval alacsonyabb a normálnál. Elégtelen a szervezet biológiai tevékenységét irányító elektromágneses hatás az agyban, mivel kevés a vérben a vörösvértest, ami elszállítja az elektronátadáshoz szükséges oxigént az agyi idegközpontba.

Egyéb rendellenesség: Ritka esetben előfordul, hogy megnő az agy elektromos aktivitása. A szívverés abnormálisan felgyorsul (percenként akár 150-200). Az eféle roham kimeríti, legyengíti a beteg szervezetét.

Megjegyzés: a jobb agyfélteke és a középagy szokatlanul fejlett. Erre a területre jellemző az időnként jelentkező felfokozott elektromos tevékenység. Bizonyára az agy ezen részének túlműködése okozza, hogy a beteg bizonyos pszi-képességeket mutat; képes csökkenteni agyának természetes (magas) rezgésszámát, s egy alacsonyabb sajátfrekvenciával rendelkező, arra fogékony élőlényre kapcsolódni; ebből energiát nyerhet.

Ok: Ismeretlen. Egyes feltevések szerint öröklött tényezők állnak a probléma hátterében, esetleg egy eddig ismeretlen génmutáció.

Javasolt gyógymód: nem létezik. Az általános állapot javítása érdekében folyamatosan vérszérumokat kell juttatni a szervezetbe. Az idegen vörösvérsejtek beépülnek a testbe. A módszer hátránya, hogy kevés a megfelelő donor.

A lány észre sem vette, hogy egy magányos könnycsepp gördül le az állán. Egy punk együttes népszerű száma zakatolt a fejében: *Iszunk a véredből*, ez volt a refrénje.

Kevés a donor. Én leszek az egyik. Ezek tudják, hogy nincs senkim, nem fognak keresni, ha eltűnök.

Tovább kutatott a gép memóriájában, s alig fél perc alatt rábukkant Carla kórlapjára, ami csaknem szóról szóra megegyezett a bátyjával. A többiekről is készültek hasonló tartalmú jelentések, mindössze annyi volt a különbség, hogy Diana, Rob és Alec leleteiből hiányzott az agy kórosan túlfejlett részeinek és a pszi-jelenségeknek a leírása; gyakorlatilag csupán vérszegények voltak.

Melanie füle zúgott, a halántékában lüktetve kalapált a vér. Eszébe jutott a finom bizsergés, amit a férfi közelében érzett.

Testvérek. Közös bennük a pszi-képesség. Danny belém kapaszkodott, mint valami kullancs.

Ezek a szörnyetegek engem akarnak megenni, mint azt a májdarabot. Vajon borjúmáj volt...? Az én májamat is megeszik majd?

Körülnézett; irtózva bámulta az orvosi műszereket, amiket eleinte szexuális kellékeknek vélt.

Ezekkel akarják lecsapolni a vérem.

Felpattant a székről, az ablakhoz lépett. Tíz körmével belekapaszkodott a légmentesen záródó keretbe, de az meg sem mozdult. Melanie amúgy sem mászhatott volna le a korundból épült, sima falon, de nem akart az ajtóval próbálkozni. Tudta, a zár már rácsapódott; kelepébe esett, mint rovar a húsevő virág kelyhében.

Nem érdekel, hogy betegek, mutánsok. Le akarok lépni. El akarok tűnni ebből az Elefántcsonttoronynak nevezett pokolból.

Felragadott az asztalról egy horgas végű fémszerszámot. Nem akart arra gondolni, mire szolgálhat; most bármi kapóra jött, amivel ajtókat, ablakokat feszíthet fel, amivel megvédelmezheti magát.

Ekkor azonban egész testében vacogni kezdett, s sírni szeretett volna, mert megérezte, hogy valaki belépett a szobába. Nem hallotta a lépteit, de érezte a jelenlétét.

Lassan megfordult. Jól sejtette, alkalmi szerelme állt az ajtóban. Mögötte Carla próbált benyomulni, de Danny – egyelőre – elállta az útját.

– Mit keresel itt? – kérdezte halkán Melanie-től. Mosolyogva csóválta a fejét.

A kampós hegyű fémtárgy a földre hullott. A lány fura zsibbadást érzett mindkét karjában és a mellkasában. A már ismert bizsergés volt az, de most sokkal intenzívebbnek bizonyult, mint korábban bármikor.

Rám csatlakozott. Most én vagyok az energiamező.

– Kár volt idejőnnöd – folytatta Danny. – De nem érdekes. Előbb-utóbb úgyis idejutottál volna.

Félreállt az ajtóból. A szabaddá vált nyíláson beosont a másik négy fiatal. Arcuk most is betegesen sárga volt, de barnásszürke árnyakkal övezett szemük furcsán, élénken csillogott, ahogy Melanie felé közeledtek.